Pranas Bielevičius: Kai mes pažįstame Jėzų Kristų kaip savo Gelbėtoją, Dievas parodo, kad iki to laiko gyvenome nedorai, neteisingai. Galvojome, kad nuo dabar nebenusidėsiu, būsiu mylintis. Pamenu savo pokalbį su viena sese. Ji pasakojo, kad metai po įtikėjimo ji įpuolė į didelę depresiją. Pradžioje nesuvokė, kodėl tai atsitiko, bet vėliau suprato, kad niekas gyvenime nepasikeitė: „Aš kaip buvau nusidėjėlė, taip ir likau. Žinau, kad mano visos nuodėmės atleistos. Aš nepasikeičiau, nors galvojau, kad nuo šiandien nebepyksiu ant žmonių, visuomet dėkosiu, nuolat mane lydės džiaugsmas, atiduosiu garbę Dievui. “ Mums reikia įvertinti savo buvusį gyvenimą, dabartinį gyvenimą tam, kad galėtume imtis permainų. Kai Dievas kalba apie gyvenimą be Jo, kalba kaip apie drabužį, kuris yra suplyšęs ir netinkamas, kurį reikia nusivilkti ir apsirengti nauju.

Kad tai padarytume, turime pirmiausia apsispręsti klausyti Dievo ir imtis mokytis. Tai yra labai svarbi tiesa mūsų gyvenime. Pirmoje klasėje mane erzindavo, kai reikėdavo rašyti kuoliukus. Negana to, kad juos klasėje reikėdavo rašyti, bet mokytoja dar ir namų darbus užduodavo. Liepdavo parašyti po kelias eilutes tų kuoliukų ar apskritimų. Ji žinojo, ko mums reikia, kad vėliau išmoktume rašyti raides.

Šiandien pažvelgsime į praktines pamokas, poelgius, kurie skaudžiai atsiliepia tiek mums patiems, tiek tiems, su kuriais bendraujame. Kad tai taptų realybe, turime apsispręsti siekti, kad tai būtų įgyvendinta praktikoje. Daug žmonių turi žinių, bet jų neįgyvendina praktikoje. Protas gali suvokti, bet širdis kartais nepriima, nes širdį taip pat reikia išmokyti visai kitokių vertybių. Kai reikia žmogui pasakyti tiesą, tai padaryti nėra lengva, kad jo nesužlugdytum.

Efeziečiams 4,20-25 „*Bet jūs ne taip pažinote Kristų! Juk iš Jo girdėjote ir Jame išmokote, – nes tiesa yra Jėzuje, – kad privalu atsižadėti senojo žmogaus ankstesnio gyvenimo būdo, žlugdančio apgaulingais geismais, atsinaujinti savo proto dvasioje ir apsirengti nauju žmogumi, sutvertu pagal Dievą teisume ir tiesos šventume. Tad, atmetę melą, „kiekvienas tekalba tiesą savo artimui“, nes esame vieni kitų nariai.* “

Pamoka, į kurią atveda apaštalas Paulius.

Pirma pamoka užrašyta 25 eil. Kaip dažnai mes vienas kitam meluojame. Kaip dažnai pasirenkame melą, kad išvengtume vienų ar kitų pasekmių. Turime daug liaudies patarlių apie melą. „Melas kaip yla išlenda iš maišo.“ Melas labai daug suardo mūsų gyvenime. Paulius mus moko: Būkime sąžiningi ir išmokime sakyti tiesą ne savo, bet klausytojų naudai.

Tai padaryti nėra lengva, nes šiandien beveik visur mokoma meluoti. Daug gyvenime yra sričių, kur viskas pastatyta ant melo: vaikinai, merginos stengiasi save pristatyti vieni kitiems kuo palankiau, kai vienas iš sutuoktinių kažką susiranda, jie meluoja. Kai siekiama pelno, meluoja pardavėjas apie prekių kilmę ir kokybę.

Blogai tai, kad tokia praktika yra ir krikščionių tarpe. Reikia išmokti praktikuoti sąžiningumą. Tai nėra lengva pamoka. Dievo Dvasia yra mūsų asmeninis treneris. Klausykime Jos. Jono 16,13 „ *Bet kai ateis Ji, Tiesos Dvasia, jus Ji įves į visą tiesą. Ji nekalbės iš savęs, bet kalbės, ką išgirs, ir praneš, kas dar turi įvykti.*
“

Ji skatina mus elgtis teisingai. Net ir tada, kai nepavyksta pasielgti teisingai. Ko Dievas tikisi? Jis laukia mūsų atgailos, pripažinimo, kad nusidėjome ir kad mums reikia apvalymo. Stebėkite save visą savaitę, kiek kartų jūs kam nors pameluosite. Kartais ką nors pasakome nepagalvoję, kad tai yra melas.

Šio pratimo tikslas: išugdyti savyje sąžiningumą su nuoširdumu. Ką turiu galvoje? Pati tiesa iš savęs yra labai skaudi. Rašte ji palyginama su kalaviju. Jeigu imsime švaistytis Dievo tiesa netinkamai, atnešime daug žalos kitiems. Paskutiniu metu labai atidžiai peržiūriu lankstinukus. Kai kurie yra netinkami dalinti netikintiems žmonėms. Kodėl? Nes ten parašyta tik apie Dievo pažadus, palaiminimus. Tuomet žmogus sakys: „Mane Dievas myli.“ Ir jis niekada nenorės atgailauti, nes nesupras, kad problemos yra jo nuodėmėse.

Nesišvaistykime Dievo žodžiu, kaip kalaviju. Su tiesa mes galime sužeisti žmogų arba jam padėti. Pagrindinis tiesos tikslas – padėti kitam. Kai tenka važinėti į įvairias bažnyčias, o ir mūsų

tarpe pastebiu, jog nemokame pritaikyti tiesos, kuri padėtų žmogui atsigręžti į Dievą. Mūsų tikslas – padėti žmogui suvokti realią situaciją. Tiesą sakyti sunku, bet dar sunkiau sakyti tiesą taip, kad kitą pakeltume ir padėtume jam suvokti tos tiesos svarbą.

Ar visada norime ateiti Dievą pagarbinti? Ar mūsų vaikai noriai tai daro? Ne. Tokia yra tiesa. Nepriklausomai nuo to ar lyja, ar sninga, ar šviečia saulė, Dievas vertas gyriaus ir pagarbos. Juk Biblija ne tam buvo surašyta, kad paskaitę pasakytume: „Matau, koks esu blogas žmogus.“ Dievas sako: „Tu turi problemą. Ją reikia spręsti, bet negali pradėti jos spręsti, kol nepripažįsti, kad turi problemą.“

Pastebėjau, kad gydytojai susiskirstę į dvi grupes: vieni ieško problemų, o kiti gydo simptomus. Krikščionybė dažnai gydo tik simptomus. Sako: Tu negali būti paleistuvis, melagis.“ Ne čia yra problema. Reikia surasti šaknį, reikia žinoti tiesą. Kartais žmonės serga ne dėl to, kad sustreikavo organizmas, o dėl to, kad jie ant kažko pyksta. Kartais neteisingai sudėlioti jų gyvenimo tikslai, jie daug dirba ir organizmas šaukia: „Reikia poilsio“. Ką tuomet dažniausiai žmonės daro? Prisigeria vaistų.

Ką daro tikintieji? Meldžiasi ir galvoja, kad Dievas atleis. Taip, Dievas atleidžia, bet pati problema niekur nedingsta. Kas pribloškia pas tikinčiuosius, kurie ilgą laiką gyvena artybėje su Dievu? Paprastumas ir nuoširdumas. Mums labai svarbu siekti visose gyvenimo situacijose sakyti tiesą ne savo, bet klausytojų naudai. Biblijoje randama daug istorijų, kas įvyksta, kai nepasakoma tiesa.
Tiesa neturi sužeisti žmogaus. To turime mokytis. Mums reikia palikti melą ir išmesti kaip seną drabužį. Bet senas drabužis mums labai artimas, mielas, jis prisitaikė prie kūno, pasidarė švelnus.
Turime atnaujinti savo protą. Neturėkite bažnyčioje susiskirstymo į mažas grupeles. Kada vieniems gali pasakyti tiesą, o kitiems negali.
Visi Dievui vienodai brangūs, todėl visiems reikia su meile sakyti tiesą. Kas tarpusavio santykiuose yra svarbiausia? Pasitikėjimas. O žmogumi gali pasitikėti tik tada, kai jis sako tiesą. Jei mes nesakome tiesos, ar galime vienas kitam būti nuoširdūs? To neįmanoma pasiekti.

Santykiai yra svarbiausia, bet juos galima statyti tik tiesos pagrindu ir nuoširdumu.

To paties mūsų gyvenime siekia ir Dievas. Jam nereikia apsimestinių maldų, apsimestinio aukojimo, nes tai yra tuščia. Izraelitai daug kartų ateidavo pagarbinti Dievą, bet tai atlikdavo kaip tradiciją, o apie Jį negalvodavo. Turime apsispręsti

nebemeluoti. Tai nėra lengvas sprendimas, bet turime padaryti, jei esame Dievo vaikai. Kai susitinka du žmonės, apie ką jie dažnai kalba? Jie lyg du povai pučiasi vienas prieš kitą. Keista iš šalies į tai žiūrėti, kai žinai, jog jų abiejų gyvenimai yra sugriuvę.

Luko 16,10 „*Kas ištikimas mažame dalyke, tas ištikimas ir dideliame, o kas neteisingas mažame, tas neteisingas ir dideliame.* “ Čia kalbama apie pinigus, bet principas tinka ir tiesos sakymui. Pradėkime nuo mažų dalykų. Turime vengti nekalto melo. Šiandieną tokia melo rūšis praktikuojama ir sakoma: „Kas čia tokio. Tai tik nekaltas melas“.

Praktikuokime gyvenime štai ką: nuolat išpažinkime Dievui melą ir išpažinkime žmogui, kad sumelavome. Tai yra pagrindinis pratimas sakyti tiesą. Dievas viską padarė, kad pakeistų mūsų gyvenimą. Dabar Jis nori, kad mes darytume savo dalį ir keistume gyvenimą, poelgius.

2016-05-29, Marijampolė